

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił R. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Decyzja została wydana na podstawie art.12, art.14 i art.57 ustawy z dnia 17 grudnia 1997 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r. poz.1440 ze zm.).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 20 listopada 2014 roku stwierdził, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od dzieciństwa. W związku z tym, że niezdolność do pracy nie powstała w okresach wymienionych w art.57 ust.1 punkt 3 ww. ustawy albo nie później niż 18 miesięcy od ustania tych okresów lecz w dzieciństwie brak jest podstaw do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony R. R. wniósł o jej zmianę.

Wskazał, iż od urodzenia cierpi na epilepsję lekooporną. Napady padaczkowe występują pomimo systematycznego przyjmowania leków. Przez 20 lat pracował w zakładach pracy chronionej, jednak obecnie stan zdrowia nie pozwala mu na wykonywanie pracy, a konsekwencją napadów epilepsji jest zdiagnozowana ociążałość umysłowa. Nadto podał, iż obecnie jest pozbawiony jakichkolwiek dochodów.

Pełnomocnik organu rentowego w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego odrzucenie na podstawie art.477⁹§3¹ k.p.c.

Sąd ustalił, iż w dniu 27 października 2014 roku ubezpieczony złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem z dnia 20 listopada 2014 roku lekarz orzecznik ZUS ustalił, iż ubezpieczony jest trwale częściowo niezdolny do pracy oraz że niezdolność do pracy powstała w dzieciństwie.

Powyższe orzeczenie zostało doręczone ubezpieczonemu w dniu 20 listopada 2014 roku. Orzeczenie zawierało prawidłowe pouczenie o prawie, terminie i sposobie złożenia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS oraz pouczenie, że niezłożenie sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS będzie skutkowało odrzuceniem odwołania przez Sąd.

14-dniowy termin do złożenia sprzeciwu upływał w dniu 4 grudnia 2014 roku.

W określonym terminie ubezpieczony nie złożył sprzeciwu i w dniu 8 grudnia 2014 roku w oparciu o orzeczenie lekarza orzecznika Zakład wydał decyzję.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art.14 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 roku (tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku poz.749 ze zm.) od orzeczenia lekarza orzecznika ubezpieczonemu przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia. Tryb ten umożliwia kontrolę zasadności i prawidłowości orzeczenia lekarza orzecznika. Strona, która nie skorzysta z prawa złożenia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS musi liczyć się z ujemnymi konsekwencjami swojego postępowania, o czym jak wyżej wskazano ubezpieczony został pouczony.

Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, od których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art.14 ust.3 ww. ustawy emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Nadto należy wskazać, iż zgodnie z treścią art.57 ust.1 ww. ustawy prawo do renty przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy (całkowicie lub częściowo);
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w enumeratywnie wymienionych w punkcie 3 art. 57 ww. ustawy okresach ubezpieczenia (zawartych w katalogu art.6 ust.1, art.6 ust.2 i art.7 ww. ustawy), albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Dla spełnienia warunku określonego w art.57 ust.1 punkt 3 ww. ustawy przez osobę częściowo niezdolną do pracy przed podjęciem zatrudnienia i wykonującą pracę odpowiednią do jej możliwości zdrowotnych wymagane jest pogorszenie stanu zdrowia w stopniu uniemożliwiającym wykonywanie pracy w dotychczasowym ograniczonym zakresie. Jeżeli nie nastąpiła istotna zmiana w stosunku do stanu istniejącego przed podjęciem zatrudnienia, wymieniony warunek nie jest spełniony. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002 roku, II UKN 115/01, Lex nr 54042 czy też wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 29 stycznia 2016 roku, III AUa 340/15, Lex nr 1993236).

Zgodnie z treścią art.477⁹§3¹ zd. 1 k.p.c. sąd odrzucił odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Ten tryb postępowania umożliwia ustalenie faktów związanych z niezdolnością do pracy przez organ rentowy. Niezłożenie sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS oznacza, że ubezpieczony zgadza się ze wszystkimi stwierdzeniami lekarza orzecznika. Tym samym proces ustalenia okoliczności faktycznych mających znaczenia dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony.

Odwołanie złożone przez ubezpieczonego opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika. Ubezpieczony kwestionuje odmowę przyznania prawa do renty, wskazując iż jest niezdolny do pracy nie tylko w powodu epilepsji, na którą cierpi od dzieciństwa ale także z uwagi na ociążalność umysłową, będącą konsekwencją napadów epilepsji. Nadto ubezpieczony wskazał, iż obecnie stan jego zdrowia uległ pogorszeniu i nie ma możliwości wykonywania pracy. Argumenty te powinny być poniesione przez ubezpieczonego w sprzeciwie do komisji lekarskiej ZUS. Skoro ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, mimo że nie zgadza się z ustaleniami lekarza orzecznika nie może tych okoliczności kwestionować w późniejszym postępowaniu przed sądem. Dopiero wyczerpanie dwuinstancyjnego trybu ustalenia okoliczności związanych z niezdolnością do pracy przed organem rentowym otwiera ubezpieczonemu drogę do złożenia odwołania do sądu i prowadzenia sporu dotyczącego niezdolności do pracy.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art.477⁹§3¹ zd.1 k.p.c. odrzucił odwołanie.

Na marginesie należy także wskazać, iż zgodnie z treścią art.14 ust.2c zd. 2 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art.477⁹§3¹ k.p.c.

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ubezpieczonego.

28 czerwca 2016 roku